

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У.5913/11
10.11.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Стева Ђурановића и Мирјане Аранђеловић, чланова већа, са судијским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.К.С.Ф из С, чији је пуномоћник М.Д.М, адвокат из Б, Ул., против туженог Комисије за азил, ради поништаја решења од године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 10.11.2011. године донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба држављанина С, А.К.С.Ф изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсек за азил број од године, којим је одбачен захтев тужиоца за азил у Републици Србији и обавезан тужилац да уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 3 дана од дана правноснажности овог решења и Одсеку за азил врати врати личну карту за лице које тражи азил бр.

У тужби поднетој преко пуномоћника Управном суду дана 30.05.2011. године, тужилац је оспорио правилност и законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Понављајући наводе које је изнео у жалби, истиче да је чињенично стање

погрешно утврђено у вези са ситуацијом у којој су се тражиоци азила налазили у транзитним земљама (Турска, Грчка и Македонија), преко којој су стигли до Републике Србије, као и са ситуацијом у земљи порекла (С). У тужби не спори да је прошао кроз земље које су се налазиле на листи сигурних трећих држава, али да приликом боравка у њима није био у могућности подношења захтева за азил, имајући у виду положај емиграната и тражиоца азила у тим земљама. Позива се на извештај Међународних организација које указују на лош положај тражилаца азила у појединим од наведених земаља, као и чињеницу да је Турска ставила резерву на Протокол из 1967. године, и тиме избегла обавезу да примењује Конвенцију на лица која затраже азил у Турској, а пореклом су из неевропских земаља. Сматра да се одлука првостепеног органа заснива на хипотетичком концепту, да је лице требало да зна за азил као институт у земљама које је прошла. Указује да је првостепени орган погрешно разумео концепт сигурне треће земље, те да погрешно примењује закон, супротно Уставу и Женевској конвенцији из 1951. године, да је пренебрегнут принцип "non refoulement", да је претходно било потребно утврдити да ли ће тражиоцима азила, у трећим земљама бити омогућено тражење азила, односно да неће поново бити протерани у неку земљу где би били изложени прогону и другим повредама људских права. Са напред изнетих разлога сматра да је дошло до погрешне примене одредби материјалног права из Закона о азилу и то члана 2. став 6. Дефиниције избеглица и члана 28. усвајања захтева за азил. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган остао је при разлозима истакнутим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима предмета произлази да је тужилац А.К.С.Ф

држављанин С дана године, поднео је захтев за азил у Републици Србији, у коме је навео да је рођен године у М, да је по вероисповести муслиман – сунит, без занимања, да је неожењен и да нема деце, да је земљу порекла напустио због страха за свој живот, јер није пристао да га регрутују припадници терористичке организације А.Ш и због тога што не жели да учествује у рату на било чијој страни. На путу од С до Србије прошао је кроз Кенију, Сирију, Турску, Грчку и Македонију, одакле је илегално пешке прешао у Србију. У оквиру утврђивања основаности захтева, дана године првостепени орган одржао је усмену расправу, на којој је тужилац саслушану смислу члана 33. став 2. Закона о азилу. На основу захтева и чињеница изнетих у поступку, првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу и донео решење којим се тужиоцу одбацује захтев за азил у Републици Србији.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", број 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Код напред наведеног, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против овако донетог решења првостепеног органа јер је у поступку који је претходио доношењу истог неспорно утврђено да су тражиоци азила, пре доласка у Републику Србију, боравили у сигурним трећим државама (Турска, Грчка и Македонија) као и околности у вези са могућношћу тражиоца азила да у тим земљама траже азил. Наиме, неспорна је чињеница да је тужилац, пре доласка на територију Републике Србије, боравио и прошао преко територије држава које су на основу члана 2. Закона о азилу Одлуком Владе Републике Србије број: 110-5055/09 од 17.08.2009. године сврстане у сигурне треће државе, као и да су имали могућност да у тим земљама поднесу захтеве за азил.

Суд је ценио наводе тужбе које је тужилац износио и у жалби, па налази да су исти неосновани са већ довољних и правно ваљаних разлога изнетих у образложењу оспореног решења од стране туженог органа, а тужилац при том уз тужбу

није доставио нити изнео ни један доказ нити разлог на основу кога би се могло посумњати да би у некој од земаља било ког од тражиоца азила били изложени прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или ризику враћања у државу у којој би њихов живот, безбедност или слобода били угрожени или да су за њих несигурне из неког другог разлога који би искључио примену члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09).

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 10.11.2011. године, 23 У.5913/11

Записничар

Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа – судија

Невена Милојчић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО